

Ter herinnering aan

Willebrordus Johannes Tomassen

Echtgenoot van Leida Traa

Hij werd geboren op 29 november 1925 te Hooglanderveen en stierf op 26 februari 2001, waarna hij werd begraven op het kerkhof van de St. Josephkerk te Hooglanderveen.

Als oudste van 't gezin werd Wim geboren en gelegd in een eiermandje. Hij groeide op in een arme tijd.

Na z'n lagere schoolperiode, op 12-jarige leeftijd, vond vader Thijs het tijd dat Wim als boerenknecht bij Lucas van de Lange Bart ging werken, want moeder Jansje had 11 mondjes te voeden...

Zijn vader nam hem na een tijd mee naar "Onze Lieve Vrouwe Ter Eem", waar hij ging werken in de kloostertuinen. Hij heeft hier zijn opleiding genoten als hovenier en heeft z'n 45-jarige dienstverband bereikt.

Als opgroeiende jongen werd zijn vrijheid zeer beperkt tijdens de 2e wereldoorlog. Een vals paspoort, onderduiken en bombardementen zeggen genoeg. Vlak na de oorlog leerde hij Leida kennen: Een mooi 16-jarig meisje uit Hoogland. Hun liefde werd echter op de proef gesteld doordat Wim moest dienen voor zijn vaderland in Nederlands-Indië, waar hij in 3½ jaar tijd veel heeft meegemaakt.

Bij terugkomst met de boot in Nederland, stond Leida hem op te wachten aan de wal. Ruim drie jaar later traden zij in het huwelijk en gingen wonen aan de Brenninkmeijerlaan. Zeven kinderen werden geboren uit hun liefde. Het verlies van de slechts twee maanden oude Ronald droeg Wim op zijn manier.

Om wat bij te verdienen werkte hij in Café 't Houteveen. Toen hij de kans kreeg om het café over te nemen, pakte hij dit met beide handen aan. Door keihard werken, veel humor, plezier en een bewogen sociaal contact, werd deze periode voor "Willem en Leidje" uniek!

Voetbal ging als een rode draad door Wim's leven. "Stiekem" voetballen bij de Nijkerkse voetbalclub "Oké", later bij "KVVA", maar een eigen Hooglanderveense club was zijn droom.... Hij was mede-oprichter van VIOS, het latere V.V. Hooglanderveen, en besteedde z'n tijd met hart en ziel aan "de club". Dat het terrein van de V.V. Hooglanderveen nu het "Willem Tomassen Sportcomplex" heet, zegt genoeg. Veel mensen kennen Wim als fanatiek Feyenoordsupporter, zelfs een eigen stoel in de Kuip was voor hem gereserveerd. Ironisch genoeg ging de laatste wedstrijd van Feyenoord, die Wim via de televisie volgde, verloren.

De laatste tijd was Wim erg vermoeid. Zelf zij hij: "Ik ben op". Dankbaar keek hij echter terug op de elf mooie jaren, waarvan hij mocht genieten na zijn eerste hartstilstand. De geboorte van zijn 21 kleinkinderen heeft hij met trots meegemaakt.

Zijn laatste woorden aan ma waren: "Bedankt voor alles".

Mooier kunnen wij het niet zeggen: "Pa, bedankt voor alles".